

Arrest

nr. 141 195 van 17 maart 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 augustus 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juli 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. KLAPWIJK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 20 augustus 2012 het Rijk binnen en diende op 22 augustus 2012 een asielaanvraag in. Op 24 juli 2014 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

« A. Feitenrelaas

U verklaart dat u van Tibetaanse origine bent, de Chinese nationaliteit bezit, en op X in X (Tibet) geboren bent. U groeide op in het ouderlijk huis in Niangze Zhang en liep school tot de vierde graad lager onderwijs. Nadien werkte u als landbouwer op de gronden van uw ouders. Op 22-jarige leeftijd huwde u met Khado Choedung en verhuisde u naar Udang. In 2007 overleed uw echtgenote.

In 2008 waren er onlusten in Tibet. U voelde zich niet langer vrij in uw land en besloot naar India te reizen en er monnik te worden. In september 2008 reisde u van Lhasa via Shigatse naar Tingri. Vanuit Tingri reisde u naar Za Xiang en de grens bij Qider Xiang. Na een voetreis van twee dagen kwam u aan in Kantapari, Nepal. Vandaaruit nam u het vliegtuig naar de Nelen Khang ('reception centre') in

Kathmandu. U bleef vijf dagen in de Nelen Khang en reisde daarna naar de Nelen Khang van Delhi en Dharamsala. Vervolgens verhuisde u naar het Sera klooster in Bylakuppe. Al snel bleek dat het leven als monnik niets voor u was en dat u moeite had om u aan de bepalingen van de boeddhistische leer te houden. Na een maand verliet u het klooster en werd u kok in het nabijgelegen Sagya-klooster. Wat later leerde u een zekere Dawa Dolma kennen, een dame van Tibetaanse origine die reeds een kind had. Jullie begonnen een relatie, leefden bijna als man en vrouw, maar huwden niet.

In India had u moeite om de taal te begrijpen. Bovendien had u er financiële problemen. U vernam dat u in het buitenland meer rechten kon genieten en dat er mogelijkheden bestonden om India te verlaten. U besloot daarom uw kans te wagen, zocht het nodige geld (950.000 roepies-omgerekend 11.681 euro) bij elkaar en vond een smokkelaar. Die laatste regelde voor u een vals Indisch paspoort. Op 5 oktober 2011 reisde u middels het valse paspoort naar Bangkok. Vanuit Bangkok reisde u met een vals Iraans paspoort naar Iran. U verbleef enkele dagen in een aantal dorpen en reisde vervolgens met andere vervalste documenten naar Turkije. U weet niet hoe lang deze reis duurde. In Turkije reisde u naar Istanbul, waar u uiteindelijk negen dagen verbleef. De smokkelaar overhandigde u een vervalst Maleisisch paspoort waarmee u van Istanbul naar Griekenland vloog. U verbleef uiteindelijk vijf à zes maanden in Griekenland. Op 19 augustus 2012 reisde u met het Maleisisch paspoort naar Italië. Vervolgens reisde u per trein via Frankrijk naar België. Op 22 augustus 2012 kwam u in België aan en vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: 'Special Entry Permit for People of Tibetan origin' (SEP), attest 'Nelen Khang' Dharamsala en vier foto's in verband met verblijf en afkomst uit Tibet.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten, met name een kopie van uw 'Special Entry Permit' en een attest van de 'Nelen Khang' van Dharamsala kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: Choetub Jatutusang (alias "Choedung Dorjee Jatutsan", "Choedung Jatutsang", "Choedung", "Chungtruk"), geboren op 3 mei 1974 te Niangze Zhang, Ganzi. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van de door u neergelegde documenten, waaronder de foto's, én uw verklaringen aangaande uw herkomst (zie CGVS, p. 3, 5, 6, 7-8) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2008 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precaire situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw verblijf in India, uw ontmoeting met de Dalai Lama (zie CGVS, p. 7), een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast.

U reisde via de Nelen Khang van Delhi en Dharamsala naar het Sera klooster in Bylakuppe. U was van plan om monnik te worden, maar de levensstijl beviel u niet. Na een maand verliet u het klooster en werd u kok in het nabijgelegen Sagye-klooster (zie CGVS, p. 8). U verbleef er tot uw vertrek uit India op 5 oktober 2011.

Overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfsituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC.

U verklaarde dat u nooit in het bezit bent geweest van een dergelijke RC en bijgevolg geen verblijfsrecht genoot in India (zie CGVS, p. 9). Deze verklaringen zijn echter niet geloofwaardig. U kwam India binnen

middels een 'Special Entry Permit' en men mag dus redelijkerwijs verwachten dat u zich nadien in India liet registreren met het oog op het verkrijgen van een RC. Zo ziet de normale procedure er namelijk uit. Bovendien heeft u quasi drie jaar in India gewoond, waardoor u ruimschoots de tijd had om er uw verblijf er een legitiem karakter te geven. In die optiek is het trouwens opvallend dat u enkel een kopie en niet de originele versie van uw Special Entry Permit voorlegt, hetgeen inderdaad een indicatie is dat u de aanvraagprocedure voor een RC heeft doorlopen en dus ook zal hebben verkregen. Los daarvan verbleef u in één van de Tibetaanse kloosters in Bylakuppe. U vertelt dat u er zag hoe andere Tibetanen een RC aanvroegen en bekwamen. In die context is het dus niet geloofwaardig dat u "niet goed wist wat een RC was" (zie CGVS, p. 9). Het bevestigt bovendien dat u voldoende kanalen en middelen ter uwer beschikking had om eveneens een RC aan te vragen. Bijgevolg is het niet aannemelijk dat het voor u onmogelijk (wagens "te moeilijk") was om een RC te bekomen (zie CGVS, p. 9), laat staan dat u het niet nodig zou hebben gevonden om deze aanvraag te doen. Gezien het belang van het RC als verblijfsdocument voor Tibetanen in India, is het verder niet overtuigend dat u het RC "niet zo belangrijk vond", het niet nodig had, en er bijgevolg geen aanvraag (zie CGVS, p. 9, 12). Aangezien u jarenlang in Tibetaanse middelen verbleef is het bovendien niet aannemelijk dat u nooit van de bekende regularisatiecampagnes heeft gehoord (zie CGVS, p. 9 - zie Landeninformatie, "COI Focus-China India: De Tibetaanse gemeenschap in India", p. 14).

Het CGVS wijst er in dit verband nog op dat op een asielzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute. Bij het ontbreken van deze elementen zonder aannemelijke verklaring, schendt u niet alleen de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, maar tracht u de Commissaris-generaal te misleiden over uw verblijfsrechtelijke status in India alvorens uw komst naar België.

Daar uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Tibetanen in het bezit van een RC bij terugkeer hun verblijfsrechten opnieuw kunnen opeisen; dat uit dezelfde informatie blijkt dat slechts een zeer beperkt aantal Tibetanen in India niet over een RC beschikken; en gelet op uw ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot het feit dat u nooit in het bezit bent geweest van een RC, kan het CGVS redelijkerwijs vermoeden dat u wel degelijk over een RC beschikt en derhalve verblijfsrecht had in India.

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat u financiële problemen had en de taal niet verstond (zie CGVS, p. 11). Het hoeft geen betoog dat dergelijke motieven niet volstaan om te spreken van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Verder had u gehoord dat u in het "buitenland" op meer rechten kon rekenen (zie CGVS, p. 10, 16). Uit de voorbeelden die u aanhaalt - nl. dat u in India geen velden, geen gronden, geen familie had - blijkt echter niet dat uw rechten in India niet werden gerespecteerd (zie CGVS, p. 11) of dat uw situatie er anders zou zijn dan in enig ander land.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indische autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indische autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC.

Op heden beschikt een heel grote groep van Tibetanen in India over een dergelijk internationaal reisdocument, waarin een NORI-stempel werd aangebracht wat hen toelaat op legale wijze te reizen. Zij kunnen probleemloos terugreizen naar India en hun verblijfsrecht opnieuw opnemen. Sinds 2007 werden al meer dan 30.000 nieuwe IC's uitgereikt en gemiddeld worden 5000 IC's per jaar afgeleverd. In het licht van bovenstaande vaststellingen zijn uw verklaringen met betrekking tot de omstandigheden van uw reis en de door u aangebrachte reisdocumenten dan ook niet aannemelijk en tracht u de asielinstanties te verhinderen een reëel zich te krijgen op uw werkelijke situatie. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en

de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Vooreerst wordt vastgesteld dat uw verklaringen als zou u met een smokkelaar die u voorzag van een vals paspoort naar Bangkok gereisd hebben niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is (zie CGVS, p. 14). Gezien op de luchthaven van India en bij binnenkomst van Thailand de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. Uw vermoeden dat het boordpersoneel met de smokkelaar samenwerkte is evengoed weinig overtuigend (zie CGVS, p. 14). Nadien reisde u met diverse andere (vervalste) identiteitsdocumenten van verschillende nationaliteiten, zoals Iran, Maleisië. Van één van die documenten weet u zelfs niet van welke nationaliteit het was (zie CGVS, p. 13). In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg naar Bangkok of het vervolg van de reis.

Bovendien kan u geen afdoende verklaring geven waarom u met behulp van een smokkelaar en een vals paspoort van India naar Thailand zou gereisd hebben tegen een prijs van 950.000 roepies, om er vervolgens bijna een jaar over te doen, terwijl u over de (veel goedkopere) mogelijkheid beschikte om in India een internationaal reisdocument te bekomen waarmee u op legale wijze India kon verlaten, alsook om de nodige stappen te ondernemen om uw terugreis te regelen. Het loutere feit dat u geen IC kon aanvragen wegens niet in het bezit van een RC is namelijk niet geloofwaardig (zie boven). Evenmin is het aannemelijk dat u nooit overwoog om een IC aan te vragen omdat u had gehoord dat er "andere mogelijkheden" waren om het land te verlaten (zie CGVS, p. 10).

Gelet op uw ongelooftwaardige/niet overtuigende verklaringen ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Ook andere van uw verklaringen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid. Zo is het niet geloofwaardig dat u als Tibetaan geen 'green book' kon of wou aanvragen (zie CGVS, p. 10). Evenmin is het niet aannemelijk dat u niet weet hoe u dit document moet aanvragen (zie CGVS, p. 10).

U legt geen andere documenten voor die bovenstaande appreciatie kunnen veranderen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie erop dat u niet mag worden teruggeleid naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India."

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende documenten: "documenten EHRM nav ingediende verzoekschriften".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan "van de artikelen 48/3§2, 48/5 §2 tot en met §4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent in onderhavig beroep inzake de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot

hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.3. Artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.4. Aangaande de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", merkt de Raad op dat Cedoca een Belgische documentatie- en onderzoeksdienst is binnen het CGVS (artikel 3, § 1 van het koninklijk besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 11 Juli 2003). Dit neemt niet weg dat de opdracht van Cedoca er in bestaat om op objectieve en onpartijdige wijze, alle nuttige en noodzakelijke informatie aan te brengen om de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en zijn adjuncten toe te laten zich conform artikel 57/2 van de vreemdelingenwet, in alle onafhankelijkheid uit te spreken over de asielaanvragen. De aan het administratief dossier toegevoegde landeninformatie steunt op gedegen onderzoek waarbij meerdere personen en organisaties/departementen werd geraadpleegd van de Central Tibetan Administration, de Indiase autoriteiten, alsook Tibetaanse organisaties, academici, plaatselijke en internationale organisaties en belanghebbende individuen. De Raad kan vaststellen dat de COI focus "China/India - De Tibetaanse gemeenschap in India", steunt op talloze en gediversifieerde bronnen, waaronder en op zeer frequente wijze, de Central Tibetan Authority (CTA), de Tibetaanse regering in ballingschap, waarvan de autoriteit op het vlak van de Tibetanen zowel in India als in China en de rest van de wereld, bezwaarlijk kan worden betwist zodat verzoeker niet ernstig kan aanvoeren dat de CTA niet objectief zou zijn. Uit de eenvoudige lezing van deze COI kan blijken dat zowel de Indiase autoriteiten als de CTA en andere Tibetaanse vertegenwoordigers, Tibetaanse zakenmensen en gewone Tibetanen op evenwichtige wijze aan bod komen. Verder werd dit onderzoek verricht door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren die steunen op talrijke bronnen, rechtstreekse contacten en bezoeken ter plaatse, verklaringen van de Indiase autoriteiten en de CTA, (internet)rapporten van diverse Tibetaanse organisaties, gerenommeerde gespecialiseerde organisaties en academisch werk. In de bibliografie wordt een uitgebreid overzicht gegeven waarbij de referenties mede via een internetlink te consulteren en te verifiëren zijn.

Nopens de status van vluchteling en de subsidiaire bescherming

2.5. Het principe van internationale bescherming als laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke asielzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vervolging zich voordoet of ernstige schade veroorzaakt wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker stelt op 3 mei 1974 geboren te zijn in Nang Zhey, Kagu, Niangze Zhang, Ganzi, China (VRC) en in 2008 naar India vertrokken te zijn. Verzoeker stelt dat dit tevens de datum was die op zijn hukou stond maar dat *"er is niemand en onze huku werd afgenomen door autoriteiten"* (gehoor p. 3). Verzoeker kan toelichten wat een shenfenzheng en een tonxinsheng is en hoe een hukou eruit ziet. Verzoeker stelt tevens *"had vroeger Chinese IK [identiteitskaart] maar die heb ik onderweg weggegooid want er was grens tussen Nepal en China het was gevaarlijk om die IK bij te houden. Dan was er een risico dat ze me zouden terugsturen"* (gehoor p. 6), hetgeen aannemelijk is. Verzoeker legt een SEP (Special Entry Permit for people of Tibetan origin) voor, uitgegeven door de Indische ambassade te Kathmandu en geldig van 3 oktober 2008 tot 2 oktober 2009. Hierin staat dat hij geboren werd op 3 mei 1974 te Khago, Karze, Sichuan en dat dit zijn permanent adres is. Verzoeker voegt tevens een attest van het Reception center te Kathmandu bij. Verzoeker legt aannemelijke verklaringen af over Tibet (gehoor p. 3-6). Indien verzoekers Chinese nationaliteit niet wordt aangetoond middels authentieke identiteitsdocumenten, dan krijgt hij gezien zijn verklaringen, op dit punt het voordeel van de twijfel.

2.7. Verzoeker stelt vertrokken te zijn omdat zijn vrouw overleden was, er sinds 2008 verschillende problemen waren in Tibet, er geen vrijheid was en hij ongelukkig was. Hieruit kan op zich geen vluchtelingenrechtelijke vrees worden afgeleid. Verzoeker verklaarde evenwel tevens *"ik zei verschillende dingen over Chinese autoriteiten en was daar totaal illegaal"* en *"ik zag de DL [Dalai*

Lama]” (gehoor p. 7), zodat evenmin uitgesloten is dat verzoeker bij een terugkeer mogelijks in de negatieve belangstelling van de Chinese autoriteiten kan komen te staan.

2.8. Hoe dan ook verzoekende partij betwist geenszins dat zij haar gewoonlijk verblijf heeft in India waar zij volgens haar verklaringen op het CGVS sedert 2008 verblijft. *In casu* kan dan ook gesteld worden dat, in zoverre verzoeker in China vervolging kan vrezen, gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, India het eerste land van asiel is.

2.9. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming geniet, tenzij hij elementen naar voor brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”.

2.10. Er wordt niet betwist dat India geen partij is van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Evenmin wordt betwist dat India met uitzondering van de Dalai Lama, aan geen enkele Tibetaan de vluchtelingenstatus in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft toegekend (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier). Gelet op artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet dient aldus te worden nagegaan of verzoekende partij in India een ‘reële bescherming’ geniet.

2.11. Reële bescherming omvat meerdere componenten die cumulatief moeten vervuld worden. Aldus moet de asielzoeker over een daadwerkelijke verblijfsstatus beschikken in het eerste land van asiel, die minstens moet duren zolang de nood aan bescherming bestaat en tevens moet de terugkeermogelijkheid naar het eerste asieland reëel zijn. Voorts dient ten opzichte van verzoekende partij het beginsel van non-refoulement nageleefd te worden in het eerste land van asiel. Ten slotte moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij in dit eerste land van asiel geen gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.12. Verzoekende partij meent echter dat er reden is om volgende prejudiciële vraag te richten tot het Europees Hof van Justitie: *“Dat het in deze aangewezen voorkomt omtrent de toepassing van het eerste land van asiel beginsel een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie te stellen om te toetsen of de invulling door verwerende partij van de betekenis van artikel 48/4 §5 Vr.W. overeenstemt met artikel 35 van de EU van de herschikte Procedurerichtlijn ten einde zo meer duidelijkheid te bekomen over wat conform het EU-recht onder “reële bescherming” moet worden verstaan”.*

2.13. Overweging 43 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: Procedurerichtlijn) stelt: *“De lidstaten moeten alle verzoeken onderzoeken op de inhoud, met andere woorden beoordelen of de betrokken verzoekende partij al dan niet in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, behoudens andere bepalingen in onderhavige richtlijn, met name indien redelijkerwijs kan worden aangenomen dat een ander land het onderzoek zal doen of voldoende bescherming zal verlenen. De lidstaten dienen met name niet te worden verplicht de inhoud van een verzoek om internationale bescherming te beoordelen indien een eerste land van asiel de verzoekende partij de vluchtelingenstatus of anderszins voldoende bescherming heeft verleend en indien de verzoekende partij opnieuw in dat land zal worden toegelaten”.*

Artikel 33 van de Procedurerichtlijn stelt onder *“Niet-ontvankelijke verzoeken”*:

“1. Naast de gevallen waarin een verzoek niet in behandeling wordt genomen overeenkomstig Verordening (EU) nr. 604/2013, zijn de lidstaten niet verplicht te onderzoeken of de verzoekende partij in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig Richtlijn 2011/95/EU, indien een verzoek krachtens dit artikel niet-ontvankelijk wordt geacht.

2. De lidstaten kunnen een verzoek om internationale bescherming alleen als niet-ontvankelijk beschouwen wanneer:

(...)

b) een land dat geen lidstaat is, ingevolge artikel 35 voor de verzoekende partij als eerste land van asiel wordt beschouwd;

(...)”.

Artikel 35 van de Procedurerichtlijn (verzoekende partij verwijst naar het oud artikel 26 van de Procedurerichtlijn 2005/85/EG) bepaalt inzake *“Het begrip „eerste land van asiel”*

Een land kan worden beschouwd als eerste land van asiel voor een bepaalde verzoekende partij wanneer:

a) de verzoekende partij in dat land is erkend als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of b) hij anderszins voldoende bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten.

Bij de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op de bijzondere omstandigheden van een verzoekende partij kunnen de lidstaten rekening houden met artikel 38, lid 1. De verzoekende partij mag de toepassing van het begrip „eerste land van asiel” op zijn bijzondere omstandigheden aanvechten”.

2.14. Daargelaten de discussie over de ‘voldoende’ in de zin van artikel 35 van de Procedurerichtlijn versus ‘reële’ bescherming in de zin van artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet, kan worden vastgesteld dat de asielaanvraag van verzoekende partij wel ten gronde werd onderzocht, zoals bepaald is in artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet en er vastgesteld werd dat verzoekende partij in India niet wordt vervolgd in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Artikel 48/5, §4 van de vreemdelingenwet voorziet in 2 situaties, met name wanneer *“de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten”*. Nergens kan blijken dat verzoekende partij in het eerste land van asiel de vluchtelingenstatus moet zijn toegekend zoals het verzoekschrift lijkt te veronderstellen, wel dat in geval geen vluchtelingenstatus werd toegekend, een reële bescherming voorhanden is. De term “reëel” (wezenlijk, effectief) stelt duidelijk hogere eisen bij de beoordeling dan het woord “voldoende” (adequaat). Zoals onder zal blijken zijn er geen redenen tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie nu er geen twijfel aan kan bestaan dat verzoekende partij geniet van een reële bescherming in India.

2.15. Verzoekers verweer is dan ook in essentie gericht tegen India, haar verblijfsstatus in India en terugkeermogelijkheden naar India. Verzoekende partij betwist echter dat India in de praktijk een beleid heeft ontwikkeld overeenkomstig de Vluchtelingenconventie noch zou een reële bescherming geboden worden aan Tibetanen in de zin van artikel 48/5, §4 van de Vreemdelingenwet.

2.16. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.17. De “COI Focus” “CHINA INDIA” “De Tibetaanse gemeenschap in India”, stelt dat dankzij verscheidene regularisatiecampagnes er uiteindelijk nog weinig Tibetanen overgebleven zijn die niet over een Registration Certificate (RC) beschikken en *“In de praktijk zal momenteel dus geen enkele Tibetaan, die zich aan de RC-regels houdt, het risico lopen dat zijn verblijfsrecht geweigerd wordt”*. Uit deze landeninformatie blijkt tevens dat de Indiase overheid hiertoe nauw samenwerkte met de Tibetaanse overheid in ballingschap (CTA) en daarbij herhaaldelijke inspanningen leverde om ook de Tibetanen in afgelegen dorpen te bereiken via lokale kranten en publicaties. Ook al beslist elk land soeverein over zijn migratie en wijst verzoeker er op dat dit beleid niet in de wet verankerd is, dan werd in India het beleid vastgelegd in officiële en voor heel India geldende en concreet opgevolgde instructies (“Information Pertaining Tibetan Nationals”).

2.18. Verzoekende partij kan aldus niet ernstig beweren dat het verblijf van de Tibetaanse gemeenschap in India precair en slechts tijdelijk is. Uit de vaststelling dat een RC een beperkte geldigheidsduur heeft en op de vervaldatum moet verlengd worden, kan niet besloten worden dat het verblijfsrecht van de Tibetanen tijdelijk en onzeker is. Het is belangrijk vast te stellen dat zowel de Indiase autoriteiten als de vertegenwoordiging van de Dalai Lama zelf onafhankelijk van elkaar bevestigen dat de algemene instructies (Information Pertaining Tibetan Nationals) correct worden toegepast, dat de Tibetanen ze effectief opvolgen en dat de vernieuwing van de RC's van de “long term staying Tibetans” in de praktijk “gemakkelijk” verloopt. Ook de New Tibetan Arrivals die met een SEP-pilgrimage of een SEP-education in India zijn binnengekomen, krijgen zowel volgens de SP (Police) van Kangra als de Tibetaanse overheid, na de beëindiging van de studies of de pelgrimstocht, doorgaans ook zonder enig probleem een “Long Term Stay RC”. Er zijn, zo blijkt uit de toegevoegde informatie, bij de Tibetaanse overheid geen gevallen bekend waar een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd werd. Verzoekende partij blijft bij louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op een RC of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend. Gezien verzoeker een SEP en een attest van de Nelen Khang Kathmandu had en zich als Tibetaan op de hulp van de CTA kon beroepen, kon verzoeker over een RC

beschikken, temeer gezien de regularisatiecampagnes en uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij sinds 2008 zonder problemen in India verbleef.

2.19. Verzoeker stelt van 2008 tot 2011, eerst een maand in het Sera klooster en dan ongeveer twee jaar in het Sagya klooster te hebben verbleven en gewerkt als kok (gehoor p. 8). Verzoekers bewering nimmer in zijn leven over enig Indiaas identiteitsdocument te hebben beschikt kan geenszins overtuigen. Immers ook wanneer sommige Tibetanen in gebreke blijven hun RC tijdig te verlengen of onvoldoende aandacht hebben voor deze administratieve verplichting of mogelijk na officiële waarschuwingen boetes opgelegd krijgen, dan nog kunnen ze rekenen op de CTA die bijstand verleent bij registraties of bij de verlenging van de RC. *“Aanbevelingsbrieven en praktische bijstand (vb. in geval van leeftijd of taalproblemen) zijn gratis. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast onderhandelingen op een hoger niveau op. Volgens de Kalon van het Department of Security wordt hierbij in 95 % van de gevallen een oplossing bereikt”* (zie COI Focus). Er kan aldus duidelijk blijken dat er in de praktijk geen arbitraire of onterechte weigeringen vastgesteld zijn. De door verzoeker aangebrachte informatie vermag niet de vaststelling te wijzigen dat Tibetanen in India een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf hebben. Verzoekers louter theoretische beweringen dat Tibetanen geen recht kunnen claimen op (een verlenging van) een RC – zelfs indien deze niet nauwgezet worden verlengd op de vervaldatum – of dat het verblijf slechts tijdelijk wordt toegekend, worden niet aannemelijk gemaakt en tegengesproken door de Tibetaanse overheid in ballingschap. Voorts kan blijken uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier en het verzoekschrift dat de Dalai Lama zich met de Tibetaanse overheid en honderdduizenden volgers al sedert midden vorige eeuw gevestigd heeft in India. Ook al dienden de verblijfsvergunningen telkens verlengd te worden, dan nog kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij beweert dat het verblijf in India niet permanent is. Aangaande de bewering dat het RC-beleid slechts gebaseerd is op instructies van de zittende regering, toont verzoeker evenmin aan waarom er thans na meer dan 60 jaar veranderingen te verwachten zijn in het Indiase beleid ten opzichte van de Tibetanen.

2.20. Er kan gezien de objectieve informatie aldus geenszins geloof worden gehecht aan verzoekers loutere ontkenning na drie jaar verblijf in India niet in het bezit te zijn van een RC, temeer hij werkzaam was in een klooster dat genoegzaam bekend is met deze noodzakelijk formaliteit. Verzoekers bewering houdt immers ook een beschuldiging in naar het klooster waar verzoeker verbleef, dat volgens verzoeker ernstig in gebreke is gebleven nu deze religieuze instelling de verblijfsdocumenten van zijn eigen monniken in orde brengt, desgevallend met behulp van de CTA. Verzoeker beperkt zich tot beweringen dat hij geen documenten nodig had, wat bezwaarlijk zijn ingeroepen vrees kan ondersteunen. Minstens kan hieruit blijken dat verzoeker niet verontrust werd door de Indiase autoriteiten of dat zijn verblijf ongehinderd werd. Dat verzoeker nooit op de hoogte is geweest van de regularisatiecampagnes is ongeloofwaardig nu verzoeker binnen een Tibetaanse religieuze instelling verbleef en redelijkerwijs kan verwacht worden dat het klooster hiervan op de hoogte is. De Raad kan dan ook niet inzien waarom verder onderzoek door de CGVS noodzakelijk zou zijn. Verzoeker verklaart immers niet waarom hij geen beroep op de CTA heeft gedaan, die hem volgens de objectieve informatie verder had kunnen helpen, temeer gezien het huidige beleid van de Indische autoriteiten waaruit blijkt dat in India de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Dat verzoeker *“analfabeet is en hij altijd in Tibet op het land heeft gewerkt”* en dat *“verzoeker blijkbaar vanuit zijn positie en achtergrond nooit het belang heeft ingezien van het aanvragen en bekomen van een RC of IC als Tibetaans onderdaan”* en dat *“niet elke Tibetaan in het bezit is van een IC”*, zijn loutere beweringen die niet verschonen dat verzoeker en het klooster –beweerdelijk– dermate nalatig zijn geweest, en dus zelf verantwoordelijk is voor zijn gebrekkige verblijfssituatie. Verzoeker is evenmin geloofwaardig waar hij stelt niet over een RC te (kunnen) beschikken. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

2.21. Tevens wordt uitdrukkelijk gesteld dat *“Tenslotte bevestigen alle bronnen ook dat de socio-economische situatie van de Tibetanen, in verhouding tot de algemene socio-economische omstandigheden voor de bewoners van het Indiase subcontinent, relatief goed is. Zij hebben vrij toegang tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen, private arbeidsmarkt) én kunnen genieten van de uitgebreide voorzieningen die de CTA beheert (scholen, gezondheidscentra)”*. Aldus kan op basis van de algemene informatie blijken dat de Tibetanen in India in de praktijk een legaal en continu verblijfsrecht genieten, dat hun socio-economische situatie relatief goed is en dat zij niet op structurele wijze gediscrimineerd worden. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot de bewering dat hij het slachtoffer is van discriminatie, doch brengt geen concrete en objectieve informatie aan die vermag hogerstaande conclusies te weerleggen, noch verklaart hij persoonlijke feiten dienaangaande (gehoor p. 11).

Dat verzoeker beweerdelijk geen aanspraak kan maken op het Indische staatsburgerschap, is geen asielrechtelijk probleem, laat staan dat dit een vervolging kan uitmaken temeer verzoeker niet verklaart hiertoe ooit enige poging ondernomen te hebben. Evenmin wordt middels effectief toegevoegde objectieve informatie geadstrueerd dat hij alsdan geen land zou kunnen bezitten, noch toegang tot veel jobs zou hebben. Dat verzoeker geen familie had in India en problemen had omdat hij de taal niet sprak en onvoldoende financiële middelen had, kan bezwaarlijk in aanmerking komen voor asielrechtelijke bescherming. Verzoeker heeft India niet verlaten omwille van een asielrechtelijke vervolging. Verzoekers argumenten zijn dus van louter persoonlijke nalatigheid terwijl de Tibetaanse gemeenschap in India op de steun van de CTA kan rekenen.

2.22. De door verzoeker aangebrachte informatie en beweringen vermogen niet deze vaststelling te wijzigen. Het volstaat immers niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in haar land van gewoonlijk verblijf werkelijk wordt bedreigd en vervolgd, zoals evenmin naar persoonlijke verklaringen van derden of niet-onderbouwde individuele meningen van auteurs. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

2.23. Waar verzoekende partij nog inroept dat zij mogelijk het voorwerp kan zijn van refoulement, kan vooreerst worden vastgesteld dat zij ook dit niet eerder heeft gemeld. Aldus kan niet blijken dat verzoekende partij in haar omgeving geconfronteerd werd met een dergelijk probleem of dat zij hierdoor verontrust werd. De argumenten van verzoeker inzake de gevaren van refoulement kunnen dan ook niet overtuigen. Uit de "COI Focus" "CHINA/INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India", blijkt dat de Indische *Supreme Court* het beginsel van non-refoulement zowel als "gebruikelijk internationaal rechtsprincipe" heeft erkend als heeft begrepen onder het grondwettelijke principe "Recht op Leven". Indien India geen partij is bij het Vluchtelingenverdrag, dan stelt de Raad evenwel vast dat het non-refoulementprincipe de hoogste jurisprudentiële en grondwettelijke erkenning geniet. Aldus is de COI foutief waar deze stelt dat Tibetanen *de jure* zouden kunnen gedeporteerd worden naar China. Indien niet uitgesloten is dat een bepaalde persoon geconfronteerd werd met bedreigingen tot uitzetting en afpersingen, dan is een dergelijk drukings- of afschrikkingsmiddel weliswaar verwerpelijk, doch hieruit kan alsnog niet concreet en gedocumenteerd blijken dat deze of andere bepaalde Tibetanen *de facto* aan de Chinese autoriteiten werden overgedragen. De door verzoekende partij aangebrachte informatie werd gedeeltelijk verwerkt in deze COI en vermag voor het overige niet de vaststelling te wijzigen dat personen zoals verzoeker in India geen gegronde vrees kunnen aantonen om uitgewezen te worden. Wat de verwijzing naar twee zaken voor het EHRM betreft, stelt de Raad vast dat de bijgevoegde documenten "questions" betreffen aan de in het geding zijnde partijen, zijnde eenvoudige verzoeken om informatie, waarbij de Raad opnieuw naar de in de COI's vervatte informatie verwijst. Verzoeker blijft dan ook bij louter theoretische beweringen.

2.24. Ten slotte kan uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie "COI Focus" "CHINA INDIA" "De Tibetaanse gemeenschap in India" blijken dat "Tibetanen die met hun IC naar India willen terugreizen moeten hiervoor op voorhand de toelating hebben van de Indiase autoriteiten. Voor deze toelating moeten ze een zogenoemde No Objection to Return to India (NORI) stempel in hun IC laten plaatsen. De IC en de NORI stempel worden doorgaans tegelijk aangevraagd. De IC kost 350 INR en de NORI stempel kost 50 INR. (...) Wie naar India wil terugreizen met zijn IC moet bij de Indische diplomatieke post van zijn verblijfland een re-entry visa bekomen. De diplomatieke posten worden, volgens de bevoegde Indiase autoriteiten, in principe niet geacht om re-entry visa te plaatsen in IC's zonder NORI stempel". Derhalve kan worden vastgesteld dat Tibetanen die in het bezit zijn van hun IC met NORI-stempel op eenvoudige wijze naar India terug kunnen reizen.

2.25. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat hij nooit over een RC zou beschikt hebben. Aldus kan evenmin overtuigen dat verzoeker niet over een IC zou kunnen beschikken. Verzoeker legt tevens ongeloofwaardige verklaringen over zijn reisweg en reisdocumenten af. Verzoeker stelt dat hij van India naar Bangkok vloog met een vals Indisch paspoort was, maar kent geen enkele identiteitsgegevens en "ze hebben het niet verteld" (gehoor p. 14). Verzoeker stelt geen reisdocumenten te kunnen voorleggen omdat de smokkelaar deze inhield. Door geen reisbescheiden (bagagelabel, boardingpas, tickets) voor te leggen, maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoekers verklaringen inzake zijn reisweg kunnen evenmin overtuigen terwijl een doelgerichte voorbereiding om elke nodeloze aandacht te ontlopen, onvermijdbaar is. Dat verzoeker geen details kende van het valse Indische paspoort, is dan ook niet aannemelijk. Evenmin ziet de Raad in waarom verzoeker wel een illegale reis zou opzetten, daarbij valse documenten kan aankopen en uiteindelijk 950.000 IR betaalde (gehoor p. 10), maar geen enkele inspanning zou doen om goedkoop legale documenten te verkrijgen, wat in beginsel voor elke in India verblijvende Tibetaan beschikbaar is. Verzoeker is dan ook op dit punt ongeloofwaardig en zijn onwetende verklaringen ondergraven verder de waarachtigheid van zijn beweringen. In zoverre verzoeker dan ook volhoudt dat hij zijn documenten aan de reisagent heeft moeten afgeven, kan met de

hulp van de Central Tibetan Administration, een IC worden aangevraagd, desgevallend voorafgegaan door een onderzoek. Verzoeker faalt aldus zelf in zijn medewerkingsplicht zodat hij bezwaarlijk ter vergoelijking naar de samenwerkingsplicht kan verwijzen. Verzoeker beperkt zich dan ook tot het volharden in zijn verklaringen, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing het formuleren van loutere beweringen en persoonlijke vergoelijkings en excuses ("dat verwerende partij op dit punt lijkt te vertrekken van de vaste veronderstelling dat ieder mens op een rationele wijze handelt en dat ieder mens in gelijkaardige omstandigheden geplaatst precies op dezelfde wijze handelt wat uiteraard niet altijd het geval is; dat deskundigen in antropologische bewijsvoering - waarbij de culturele en sociale achtergrond van de de beslissingnemer een cruciale rol spelen - dit aantonen; Dat evenwel een rationele manier van handelen niet altijd kan worden gerijmd met de persoonlijke en individuele omstandigheden van de asielzoeker en diens beslissingen terzake;"), maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om administratieve redenen niet te kunnen terugkeren naar India.

2.26. Bovendien blijkt uit de COI dat *"alle Tibetanen met wie Cedoca gesproken heeft over hun reiservaringen met een IC hebben verklaard dat er zich geen noemenswaardige problemen voordoen om India met een IC te verlaten en om, volgens de voorschriften, vanuit het buitenland India terug binnen te komen met diezelfde IC. (...) Problemen bij het aanvragen van terugkeervisa in de Indiase ambassades werden niet genoemd"*.

2.27. Voorts stelt de Raad vast dat het bekomen van een RC na een buitenlands verblijf op eenvoudige wijze middels een aanbevelingsbrief van de Central Tibetan Administration gebeurt: *"Tijdens de Cedocamissie verklaarde de Kalon van Security dat wie naar Dharamsala terugkeert na een lange periode in het buitenland opnieuw een recommendation letter van de CTA moet neerleggen om zijn RC terug te krijgen van de SP (Police). Hij meldde in dit verband wel geen problemen. Deze verplichting is intussen trouwens ook gepubliceerd op de website van de Bureau of Immigration en geldt dus voor héél India."*

2.28. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.29. In het verzoekschrift vraagt verzoeker geen toekenning van subsidiaire bescherming. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van zijn asielaanvraag zijn er ook geen elementen die erop wijzen dat verzoeker in geval van terugkeer naar India een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.30. De overige argumenten en documenten kunnen de Raad niet in andere zin doen besluiten.

2.31. Verzoekende partij vroeg de vernietiging van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu zij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

2.32. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK